

Fratar od igrice do ćirilice

Jednom mi je jedan običan, ponajprije čovjek, veliki pjesnik, Božja ptica, govorio onako, usputno, kroz sjećanje, o Bogu koji se igra, o Bogu koji se smije. Ušlo mi je to u srce i pitala sam se, Bože, kako li to izgleda? Danima mi se ta misao vraćala i opet odlazila do ladice, neka priče, ima vremena. Nadala sam se u jednoj od mnoštva knjiga susresti Boga koji se igra. Bila sam tako blizu, skoro sam posegnula za još jednom knjigom, a odgovor je bio tako jednostavan.

„Igrao sam igricu i kao mali učio ćirilicu!“

On, manji brat, igrao je igricu, onu koju smo svi kao mali voljeli i njome se natjecali. On, fratar, želio je naučiti ruski i pisati neobično pismo.

Odgovor je bio upravo tu u manjem bratu tako jednostavnom, razigranom, mladenačkoj duši koja ima snove i od njih ne odustaje, koja ima prošlost i rado joj se vraća.

Odgovor si bio, Bože, ti, koji se u svakom bratu i svakoj sestri raduješ i smiješ, ti si se igrao u mom djetinjstvu i bilo je najljepše, bezbrižno i razigrano. Ti si dahnuo i sa mnom rastao, sa mnom se igrao, knjigu napisao da bih razumjela; brata fratra na moj put, u sumrak, si poslao da bi mi, Bože, srce obradovao tako jednostavnom spoznajom.

Ti se, Bože u nama igraš jer smo na tvoju sliku stvoreni, ti se u nama smiješ jer se po tvojoj prilici u ovom svijetu živi.

s. M. Anamarija Vuković